DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)
16. december 1992 *

I sag C-206/91,

angående en anmodning, som Tribunal des affaires de sécurité sociale de Bobigny (Frankrig) har indgivet til Domstolen i henhold til EØF-traktatens artikel 177 for i den nævnte ret verserende sag,

Ettien Koua Poirrez

mod

Caisse d'allocations familiales de la Seine-Saint-Denis (CAF), tidligere Caisse d'allocations familiales de la région parisienne (CAFRP),

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 7 og artikel 48, stk. 2, af Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467) og af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1251/70 af 29. juni 1970 om arbejdstagernes ret til at blive boende på en medlemsstats område efter at have haft beskæftigelse dér (EFT 1970 II, s. 348),

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.L. Murray, og dommerne G.F. Mancini og F.A. Schockweiler,

generaladvokat: W. Van Gerven
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Ettien Koua Poirrez på egne vegne

* Processprog: fransk.

— den franske regering ved sous-directeur à la direction des affaires juridiques Philippe Pouzoulet, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, og attaché principal d'administration centrale Claude Chavance, samme ministerium, som stedfortrædende befuldmægtiget

— den tyske regering ved Regierungsdirektor Ernst Röder og Claus-Dieter Quassowski, begge Forbundsøkonomiministeriet, som befuldmægtigede

— Det Forenede Kongerige ved Solicitor S. Lucinda Hudson, Treasury Solicitor's Department, og Barrister Christopher Vajda, som befuldmægtigede

— Kommissionen ved juridisk konsulent Dimitrios Gouloussis, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 1. oktober 1992 af den franske regering, af Det Forenede Kongerige og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 22. oktober 1992,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 12. juni 1991, indgået til Domstolen den 1. august s.å., har Tribunal des affaires de sécurité sociale de Bobigny (Frankrig) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 7 og artikel 48, stk. 2, af Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467) og af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1251/70 af 29. juni 1970 om arbejdstagernes ret til at blive boende på en medlemsstats område efter at have haft beskæftigelse dér (EFT 1970 II, s. 348).

2 Dette spørgsmål er blevet rejst under en sag mellem Ettien Koua Poirrez (herefter benævnt »sagsøgeren i hovedsagen«) og Caisse d'allocations familiales de la région parisienne, som er blevet erstattet af Caisse d'allocations familiales de la Seine-Saint-Denis (herefter benævnt »sagsøgte i hovedsagen«), vedrørende en handicapydelse til Koua Poirrez i henhold til fransk lovgivning.

3 Sagsøgeren i hovedsagen er en ivoriansk statsborger, der i 1987 blev adopteret af B. Poirrez. Koua Poirrez' adoptivfader er en fransk statsborger, der arbejder og er bosiddende i Frankrig. Imidlertid har sagsøgeren i hovedsagen ikke på dette grundlag opnået fransk statsborgerskab.

4 Koua Poirrez har ansøgt om at få tilkendt den i artikel L. 821-1 i code de la sécurité sociale omhandlede ydelse til voksne handicappede. I medfør af denne bestemmelse kan ydelsen til voksne handicappede på visse betingelser tilkendes »enhver fransk statsborger eller statsborger i et land, der har undertegnet en aftale om gensidighed med hensyn til ydelser til voksne handicappede«. I den *Guide de l'allocataire* (vejledning for ydelsesberettigede), der udgives af sagsøgte i hovedsagen, anføres imidlertid, at ydelsen til voksne handicappede på de samme betingelser kan tilkendes statsborgere i EF-medlemsstaterne, samt ægtefæller eller slægtninge i op- eller nedstigende linje til EF-statsborgere, der har forsørgerpligt over for de pågældende.

5 Koua Poirrez' begæring blev afvist af sagsøgte i hovedsagen med den begrundelse, at Elfenbenskysten ikke har undertegnet en aftale om gensidighed med hensyn til ydelser til voksne handicappede. Voldgiftsudvalget ved Caisse d'allocations familiales de la région parisienne har afvist den klage, sagsøgeren i hovedsagen dernæst indbragte over denne afgørelse.

6 Koua Poirrez anlagde derpå sag ved Tribunal des affaires de sécurité sociale de Bobigny til prøvelse af denne afgørelse. Her gjorde han bl.a. gældende, at han som adoptivbarn af Poirrez burde betragtes som slægtning i nedstigende linje til en EF-statsborger. Han har anført, at han i denne egenskab har ret til ydelsen til voksne handicappede og har i den forbindelse støttet sig på ovennævnte *Guide de l'allocataire*.

7 Sagsøgte i hovedsagen har gjort gældende, at Guide de l'allocataire vedrører de ovennævnte forordninger nr. 1612/68 og nr. 1251/70. I medfør af disse forordninger har en vandrende arbejdstagers familiemedlemmer kun ret til den nævnte ydelse, såfremt de er statsborgere i en medlemsstat.

8 Efter den nationale rets opfattelse vil den fortolkning, der er foreslået af Caisse d'allocations familiales, give anledning til en omvendt forskelsbehandling, idet sagsøgeren i hovedsagen ikke vil have adgang til ydelsen, idet hans adoptivfader er en fransk statsborger, der arbejder og bor i Frankrig; derimod ville han have ret til ydelsen til voksne handicappede, hvis hans adoptivfader arbejdede i en anden EF-medlemsstat end Frankrig, eller hvis han var statsborger i en anden EF-medlemsstat end Frankrig og arbejdede i Frankrig. Den nationale ret har derfor besluttet at udsætte sagen, indtil Domstolen har besvaret følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er det foreneligt med EØF-traktatens artikel 7 og artikel 48, stk. 2, at opretholde en ordning, hvorefter ydelser i form af ydelser til voksne handicappede ikke tilkendes et familiemedlem (her et adoptivbarn) til en EF-statsborger, der er bosiddende i det land, hvori han er statsborger, med den begrundelse, at forordningerne nr. 1612/68 og nr. 1251/70 kun finder anvendelse på vandrende EF-arbejdstagere, der ikke har statsborgerskab i bopælslandet?«

9 Hvad nærmere angår hovedsagens faktiske omstændigheder, de relevante bestemmelser, retsforhandlingernes forløb samt de skriftlige indlæg, der er indgivet til Domstolen, henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

10 Som det fremgår af fast retspraksis, finder traktatens artikel 7 og 48 kun anvendelse på forhold, der er omfattet af fællesskabsretten, nemlig i det foreliggende tilfælde arbejdskraftens frie bevægelighed (jf. bl.a. dom af 27.10.1982, forenede sager 35/82 og 36/82, Morson, Sml. s. 3723, præmis 15 og 16).

11 På samme måde vil forordninger, der er udstedt til gennemførelse af disse bestemmelser, ikke kunne finde anvendelse på aktiviteter, der ikke har tilknytning til nogen af de forhold, der omhandles i fællesskabsretten, og som udgør et rent internt forhold i en medlemsstat (jf. dom af 17.12.1987, sag 147/87, Zaoui, Sml. s. 5511, præmis 15, og dom af 22.9.1992, C-153/91, Petit, Sml. I, s. 4973, præmis 8).

12 Følgelig kan fællesskabsbestemmelserne vedrørende arbejdskraftens frie bevægelighed ikke finde anvendelse på en arbejdstagers forhold, når denne aldrig har udøvet retten til fri bevægelighed inden for Fællesskabet.

13 Således kan et familiemedlem til en arbejdstager, der er EF-statsborger, ikke påberåbe sig fællesskabsretten for at opnå en social fordel, som kan tilkendes vandrende arbejdstagere og deres familiemedlemmer, når den arbejdstager, til hvis familie han hører, aldrig har udøvet retten til fri bevægelighed inden for Fællesskabet.

14 Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at sagsøgerens adoptivfader er en fransk statsborger, som altid har været bosiddende i Frankrig og kun har arbejdet på denne medlemsstats område.

15 Det af den nationale ret forelagte spørgsmål skal derfor besvares med, at EØF-traktatens artikel 7 og artikel 48, stk. 2, skal fortolkes således, at bestemmelserne ikke er til hinder for, at ydelser efter en medlemsstats lovgivning, såsom ydelser til voksne handicappede, ikke kan tilkendes et familiemedlem til en EF-statsborger, der aldrig har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed inden for Fællesskabet.

Sagens omkostninger

16 De udgifter, der er afholdt af den franske og den tyske regering, af Det Forenede Kongerige samt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt den af Tribunal des affaires de sécurité sociale de Bobigny (Frankrig) ved kendelse af 12. juni 1991, for ret:

EØF-traktatens artikel 7 og artikel 48, stk. 2, skal fortolkes således, at bestemmelserne ikke er til hinder for, at ydelser efter en medlemsstats lovgivning, såsom ydelser til voksne handicappede, ikke kan tilkendes et familiemedlem til en EF-statsborger, der aldrig har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed inden for Fællesskabet.

Murray Mancini Schockweiler

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. december 1992.

J.-G. Giraud J.L. Murray

Justitssekretær Formand for Anden Afdeling